

"SNAD POSLEDNÍ" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Po deseti týdnech se život sboru být s pochopitelnými opatřeními vrací do „normálu“ a k běžnému programu. Končí tedy i vydávání těchto mimořádných listů. Děkujeme všem, kdo se na jejich přípravě podíleli a mládeži za distribuci.

Informace o pravidelném programu jsou na nástěnce před kostelem a na našem webu. Na youtube kanálu, který se jmenuje ČCE Nosislav, naleznete archiv bohoslužeb, jejich on-line přenos a další videa.

Děkujeme všem, kdo na sbor v těchto posledních týdnech myslí; za Vaše modlitby, za Vaši pomoc při zajištění vysílání bohoslužeb, opravy v Husově domě, pomoc s úklidem, za Vaše příspěvky ad.

Pokud se z různých důvodů do společných shromáždění nevydáte nebo nemůžete vydat, a stojíte-li o návštěvu, donášení kázání, kontakt, telefonát, ozvěte se nám, prosíme. Iva Květonová (734 857 003), Ondřej Macek (739 244 754).

VZKAZY DO KARANTÉNY

Ty uplynulé týdny byly mimořádné i tím, že k nám na bohoslužby, na pašije, na nábožka ba i na přípravu ke confirmaci "chodilo" poměrně hodně lidí odjinud:

z Miroslavi, Hustopečí, Hradce Králové, Jindřichova Hradce, Jilemnice... někteří z nich se i různě ozývali, vzkazovali. Jeden bratr (vůbec nevíme odkud), každou neděli poslal na sborový účet stovku do sbírky... Pár z těch vzkazů tu teď tedy otiskujeme. Možná na uvědomění, že jsme takto mohli být zas úplně jinak součástí Církve.

Píšu už dnes, zítra asi naposled budu s Vámi na netu, další týden už sami začínáme i v Hradci. Díky za těch pár týdnů. Cítil jsem se opravdu, jako bych bral za kliku kostela. Přeji, ať se Vám daří. Michal Kitta

Díky moc za vaši práci. Moc ráda k vám "chodím" na bohoslužby. Dnes jsem je sice nestihla, ale třeba ještě někdy doženu. Moc se mi taky líbily pašije na Zelený čtvrtek. A nádherné byly bohoslužby na Velikonoce. Prosím vyřídte těm úžasným zpěvačkám, Karolíně a Zuzce, že ta píseň byla nádherná! Pouštěla jsem si ji pak zpětně ještě několikrát. Moc vás z Miroslavi zdravím a jsem moc ráda za to, že jsme my z Miroslavi (nejsem to jen já, kdo prožívá bohoslužby s vámi) s našim dávným mateřským sborem stále spojeni. Daniela Bednaříková

Zdravím, čtu vaše listy a ten velikonoční se mi líbí. Jen tak, díky za něj. Hanka Mišková

Rád se alespoň virtuálně účastním bohoslužeb v Nosislavi. Držím Vám palce... S pozdravem Pavel Nečas

Díky... i za online přenosy. Daniela Hamrová

Čeká nás několik akcí.

21. května v 18 hodin bohoslužby ke svátku Nanebevstoupení Páně, káže Alexandra Jacobea.

31. května v 9 hodin Letnice, křest a slavení večere Páně. (Staršovstvo najde nejvhodnější a nejbezpečnější formu.)

7. června při bohoslužbách složí slib nové staršovstvo. Kázat bude senior Jiří Gruber.

7. června v 18 hodin bude v kostele koncert Markéty, Amálky a Víta Běbarových (zpěv, flétna, varhany): S Komenským po barokní Evropě.

21. června v 9 hodin bohoslužby se křtem, požehnáním a confirmací.

21. června v 15 hodin v Husově domě odpoledne s divadelním představením Angatar, Tvůj kamarád z Grónska, což je zhudebněná pohádka na motivy knihy českého nedávno zesnulého cestovatele Miloslava Stingla.

Budeme rádi, když se s Vámi na některé z nich potkáme.

Děkujeme moc za celou sérii nábožka. Závidíme Nosislavským, že budou pokračovat na živo, my jsme naopak na sucho... Přeji šťastný návrat k pravidelnému sborovému programu. Lenka

Chtěla jsem poděkovat za poslední dvě kázání o Marii a Martě, pořád mě to pronásleduje... Zdá se, že Marta s Marií se ve mně perou. Díky za příspěvky, co jste s Ivou udělali... kus dobré práce. Zdravím. Petra.

Děkujeme s manželkou velmi za dnešní bohoslužby u vás, které jsme se zaujetím sledovali na počítači. Posloužili jste a posílili nás. I jiní v Miroslavi sledovali Nosislav. Se srdečným pozdravem Erik a Míla Schwarzbachovi

Děkuji za pašije, bylo to opravdu moc krásné. Moc se vám to povedlo. Doufám, že tato doba už brzy pomine a my se ve zdraví všichni setkáme. Monika Příbylová

NAKONEC

ONDŘEJ MACEK

Nakonec, bratři: Žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravuji vás všichni bratři. Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2. Korintským 13,11-13)

Radujte se. Radost pro mě souvisí s nadějí a zkušeností, že nejsem / nejsme na život sami a že díky Bohu to bude dobré. A také radost pro mě souvisí s vděčností. Přirozeně vidíme spoustu složitostí, obtíží, máme otázky, pochyby – třeba jestli je to teď konec nebo spíš začátek potíží. Ale je čas a důvod poděkovat. Minimálně za to, že se po přerušení, které v dějinách církve nemá obdoby, zase můžeme sejít. Svůj vztah s Bohem si každý musí budovat a rozvíjet sám, přece si však z těch uplynulých týdnů já určitě nesu poznatek, že je pro mě velmi důležité patřit do společenství, kde lidé mají a sdílí podobnou nadějí a otevřenost k Bohu.

Sestra Ivana Chrastilová psala před pár týdny do mimořádného listu chytrou větu: „Co když se dnes probudíš jenom s tím, za cos včera Pánu poděkoval?“ Je zač být vděční a zač děkovat... Třeba nás to ty poslední týdny trochu naučily. Radovat se vděčně z blízkých lidí, jídla, vody, zdraví, z každé chvíle.

Radost by trochu měla (mohla) být vidět, cítit. Smutek se nejlépe prý plaší zpěvem. Rabi Pinchas řekl: „Zpívá-li jeden člověk a nemůže pozvednout hlas, a přijde druhý a zpívá s ním a pozvedne hlas, potom i ten první může hlas pozvednout. To je tajemství vázanosti ducha k duchu.“ Můžeme se tu společně radovat a vděčně zpívat. Díky Bohu. Potřebuji, aby někdo zpíval vedle mě, držel mě v melodii a také vytrhoval ze smutku, podněcoval.

Napravujte nedostatky. Nebo také by to šlo přeložit: obnovujte se, opravujte, zdokonalujte se. Potkala nás něco netušeného, co zamávalo s našimi životy, zeměmi, kulturou i církvemi. Někdo o tom mluví jako o božím trestu. To mi nepřijde správné. Zasloužili bychom každý i všichni

potrestat. Bylo by zač nás trestat. Každý (alespoň si to myslím) máme v sobě, za sebou něco, co ublížilo, poškodilo život (naš vlastní, druhých, na této zemi). Celý příběh Ježíše s velikonočním finále je však zprávou, že Bůh není trestající počtář našich hříchů. Jako křesťané bychom ovšem, myslím, neměli uhnout před úvahami, co si ve víře z této koronavirové zkušenosti můžeme odnést. Prověřuje to celé naši víru, naši lidskost, ukotvenost našich životů. Vystavilo nás to otázkám po našem způsobu života, po našem plánování, spoléhání na kde co. Prověřuje to naše vztahy. Modlíváme se tedy někdy za lepší životní prostředí a najednou jsme viděli, že lze udělat i dost rychlé kroky, které vedou k jeho zlepšení. Uvědomovali jsme si občas, že bychom měli a mohli být skromnější, a najednou jsme viděli, že nám opravdu stačí míň. Byli jsme jinak spolu a jinak od sebe daleko. A prověřilo se také, co opravdu k životu potřebujeme. Je před námi hodně neznámého... ale jestli to celé mělo nějaký smysl, tak ho v tom musíme hledat, a obnovit se. A také se myslím máme modlit, aby to nepřineslo totalitu, sobectví, nacionalismus... ale probuzení, opravu, vystrážlivění z divných snů o věčném růstu a lidské všemohoucnosti.

Potěšujte se. Viděli jsme solidaritu, aktivitu pro druhé. Probuzení. Procházeli jsme všichni a budeme zřejmě procházet velkou krizí, která se bude dotýkat bolestně všech. Nad to v tom každý měl a má vlastní obavy, napětí, starosti, trápení. Někdo přišel o práci, o úspory, někdo měl a má práce mnohonásobně víc, někoho trápí samota, někoho ponorka, vztahová krize, někdo nemohl k doktorům, někdo k blízkým, někdo nezvládal děti, školu, někdo přišel o člověka. Miliardy příběhů v tom jednom společném. Líbat se nemůžeme, nebudeme se moci ani objímat, pohládit, poplácat. Ale neměli bychom se stát lhostejnými: Myslet jen na tu svou vlastní starost. Dělá se to mnohým z nás těžko – chybí nám slova, nevíme jak. Někomu můžeme dát jen zájem, blízkost. Někdy nebýt líní a nabídnout praktickou pomoc. Ve všech nás se to pere. Toto z nás však také dělá lidi i křesťany – hledat způsoby zájmu o druhého a jeho bolest.

Buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Možná je to jen můj dojem, ale cítím také velké napětí, natlakovaný kotel nervozity, vzteku, strachu, naštvání, co všechno mělo být jinak, kdo se měl jinak chovat, kdo selhal. Nemusíme mít stejný názor. Apoštol po

nás ani nechce, abychom přestali být kritičtí. Chce však po nás, abychom nepřestali hledat soulad a mír, vnitřní pokoj. Podle mě to souvisí s nasloucháním, tichem, vydechnutím před tím, než promluvíme. S tím: chtít skutečně spravovat své životy a záležitosti v nich podle Pána Boha. A tam, kde se o to budeme pokoušet, kde nebude slyšet jen sebe a prosazovat jen sebe, tak tam se bude zvětšovat prostor pro Boha. Měli bychom být těmi, kdo všude, kde se vyskytneme, působíme směrem ke smíru, pochopení, k mírnosti.

Pozdravuji vás vaše sestry, vaši bratři, církev. Toto je zkouška i pro naše vztahy, pro naši církev, sbor, společenství. Byl jsem vděčný, když jsem slyšel v telefonátech občas také otázky na to, jak je tomu, jak je té; nebo když se někdo zeptal mě, jak se mám. Leckdo bude mít obavy, důvod, proč nebude moci přijít do shromáždění. Nesmíme ztratit zájem o ty, které neuvidíme. Římští katolíci mají kněze a svátosti, které potřebují pro spásu. My to máme jinak. Vztahy mezi námi jsou hodně důležité. Jsou v nich bolesti, ale pojďme mluvit, ptát se, zajímat, nepouštět ze zřetele ty, kteří budou muset zůstat v izolaci. Pro naši církev je určující, že máme být vzájemně podpůrné společenství. Toto je zkouška pro církev.

A nakonec: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Ježíš je cesta k Bohu, je způsob, jak Boha poznat, je to příklad, inspirace, ale také zbavuje strachu z minulého i budoucího. Hříchy se nesčítají, ale odpouštějí. Smrtí to nekončí, ale začíná. Bůh o nás stojí jako rodič – nepřestává vyhlížet, podporovat, čekat na pozvání, na zájem. A boží Duch přidává sílu, lásku, chuť začínat, přemýšlet.